

**Opinia do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy
(druk nr 1080)**

I. Cel i przedmiot ustawy

Przedłożona Senatowi ustawa została uchwalona przez Sejm w dniu 5 stycznia 2011 r. Jej zasadniczym celem jest zwiększenie bezpieczeństwa osobistego osób osadzonych (skazanych lub tymczasowo aresztowanych), które w związku z toczącym się postępowaniem karnym, w którym uczestniczyli (lub uczestniczą) pozostają w sytuacji poważnego zagrożenia lub istnieje bezpośrednia obawa zagrożenia ich życia lub zdrowia. Ustawa wprowadza możliwość objęcia takiego osadzonego szczególną ochroną w warunkach zwiększonej izolacji i dodatkowych zabezpieczeń, które polegać będą na przeprowadzaniu wzmożonych kontroli stanu zdrowia tego osadzonego, objęcia go opieką psychologiczną, na kontroli widzeń, korespondencji i rozmów telefonicznych. Za zgodą osadzonego szczególna ochrona może polegać również na stosowaniu warunków odbywania kary właściwych dla tzw. więźniów niebezpiecznych, które polegają na: stałym monitorowaniu pomieszczeń, w których przebywa osadzony, pomieszczenia te pozostają zamknięte całą dobę, ograniczone jest poruszanie się osadzonego poza oddziałem, osadzonego poddaje się każdorazowej kontroli osobistej przy wyjściu i powrocie do celi, spacerów odbywają się pod wzmocnionym dozorem, poza tym obowiązują dodatkowe restrykcje dotyczące widzeń oraz nie można korzystać z własnej odzieży i obuwia. Za zgodą osadzonego możliwe będzie udzielanie mu również ochrony osobistej, o której mowa w ustawie o świadku koronnym.

Status więźnia szczególnie chronionego nadawany będzie na wniosek sądu przed którym toczy się postępowanie karne, prokuratora nadzorującego postępowanie przygotowawcze lub samego osadzonego, po zasięgnięciu opinii organu prowadzącego postępowanie (sądu, prokuratora) lub sędziego penitencjarnego. Decyzję w tej materii będzie

podejmował dyrektor zakładu karnego lub aresztu śledczego. Jest to decyzja zaskarżalna. Będzie ona określała czas trwania szczególnej ochrony, przy czym ustawa określa maksymalny czas stosowania ochrony na czas ustania przyczyny objęcia osadzonego taką ochroną.

Szczególne ochrona udzielona skazanemu (tymczasowo aresztowanemu) stosowana jest także w przypadku przeniesienia go do innego zakładu karnego (aresztu śledczego), bez potrzeby ponownego występowania z nowym wnioskiem.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Ustawa została uchwalona przez Sejm w efekcie rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy –Kodeks karny wykonawczy (druk nr 1080).

Pierwsze czytanie projektu miało miejsce na 67. posiedzeniu Sejmu w dniu 19 maja 2010 r. Projekt ustawy został przesłany do Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach. Komisja podjęła uchwałę o skierowaniu projektu do podkomisji stałej. Podkomisja przyjęła sprawozdanie w dniu 16 grudnia 2010 r.

Komisja Nadzwyczajna do spraw zmian w kodyfikacjach w dniu 17 grudnia 2010 r. przyjęła projekt ustawy wraz z wieloma poprawkami, z których najważniejsze polegały na:

- doprecyzowaniu podstaw stosowania szczególnej ochrony,
- uzależnieniu od zgody osadzonego stosowania środków wskazanych w art. 88 § 2,
- wskazaniu maksymalnych okresów stosowania szczególnej ochrony,
- dodaniu możliwości tymczasowego stosowania szczególnej ochrony przed podjęciem decyzji (w okresie oczekiwania na opinię właściwego organu),
- dodaniu przepisów nakładających obowiązek doręczania osobie osadzonej decyzji podejmowanych w kwestii stosowania, przedłużenia lub cofnięcia szczególnej ochrony.

Drugie czytanie projektu ustawy miało miejsce na 82. posiedzeniu Sejmu, w dniu 4 stycznia 2011 r. Wobec niewniesienia poprawek, Sejm przystąpił niezwłocznie do III czytania. Ustawa została uchwalona na tym samym 82. posiedzeniu Sejmu w dniu 5 stycznia 2011 r.

Ustawa nie budzi zastrzeżeń legislacyjnych.

Beata Mandylis

Główny legislator